

OI JAUNA!

Oi Jauna! Or zengozan
len ogi antz-pean,
orain janari zaitut
neure biotzean.

Zoro-bidez aspaldi
ibillia nozu;
ez ninduzun, alan be,
Zugandik uxatu.

Esker onezko dizdiz
bigun dot barrua,
Zugandiko ñir-lorez
oso joritua.

Zu sartuz gero, dana
enegan da samur:
zorion uts biur yat
len yatana makur.

Maite-sua dario
nire biotzari,
ta poz-txori dabilkit
auzoan kantari.

Ogi zakidaz beti
gozo susperkorra,
goi-bizitza damostan
jaki ezilkorra.

**MAITE MIÑETAN
(Alkar-izketa)****Kristo**

Oi, gogo ames-zale!
nora ezean zabiltz?
Bil zaitte barnera.
Leraen zora-didar
ta zelai lorak itxiz,
zatoz, maite, onera.

Samur dei dautzut sarri,
ta zain gau-ordu luzez
egon naz aspaldi;
egizko Odol ta Soñez
ba-dautzut nik atondu
maitasun-apari.

Jarri mai zuri ontan,
ementxe, niniz nini,
alkarri begira...
Begi urdinzka orrein
leza barru galdurik
nireon dirdira.

Ba-dakusu au, maite?
Zer ete? Al igarri?
Zentzunak iruzur...
Begipe daukazuna
neure Aragi dozu,
neure Odol uzkur.

Artu ta jan naitara;
zure barren epela
laster da bizkortu:

or, zure errai zokoan,
maite jabe gorian,
nai dot atsedendu.

Zure billa zerutik
jatsi nintzan; lurrean
zure miñaz nabil.
Neurri bardiñekoa
beite, aurrerantzean,
bion biotz-pilpil.

Erdu, bai: zeren lotsa?
Antziña lez, oiñaztuz
ez zaitut zemaitzen:
aul, bakar ta oiuka,
zugazko maite-sutan
bai naukazu emen.

Bein soin-billos gurutzan
pekatuen ordaintzat
ikusi ninduzun:
Goiko Aitari bertan
oro eskiñi neutson
zure alde, kutun.

Zabalik dot gerora
bular zauri minbera,
ur garden iturri.
Gaiztoak an egiña
maiteak dagist emen.
Zakidaz erruki!

Oi, irritsez nik opa!
Biotz ataka ori
edegi eidazu;
zeru lurra ar ezin
dabena Bera on-uts
orra ba-yatortzu.

Gogoa

Ene osasun maite,
nigazko zure sua
ezta, ez, nakarra;
oiu-intziriz naro,
pipil-etentze iduri,
daukazu bularra.

Ba-neban aurretik be
lar maite agerkirik,
ene Maitale ori:
ta zotiñok oartuz
negar dodaz matraillak,
biotza ler-zori.

Oi! Begiz ez zakustaz;
nabaritzen ostera
maite-min bizia...
Bai, ba-dazaut sugarra,
alderik alde zauritu
naroan gezia.

Goi-ekzutu uler-gaitza!
Ogi ta Ardo pizkaren
antz iduripean,
Zeu, Jainko laztan ori,
oso-osorik zaukadaz
izate betean.

Eta ots dagidazu
ala ezti samurrez
mai done ortara.
Ni, ostera, gose naz,
zure Soñaren gose.
Zatorkit naitara!

Ortarako nagizu
maite sutan ixio,
illinti antzera:
damu ta garbai-maiko
edur aratza beite
nire gogo-izera.

Ta... zorun betikorra!
bizitza sor oi dauan
Ogi deunez ase,
nagoken biotz dardar
lore txorta usaintsu gain,
zure beso arte.

Kristo

Sar zara nire baitan,
ta zurea bai, maite,
zorion betea!
Ez asmatu, ez esan,
gizona alegin arren,
ezin langoxea.

Ni ta zu ikuskaturik
argi-adar bi antzo,
baten murgilduak,
jñartsi-leiaz dozuz
zeru-jagole diran
aingeru ixetuak.

Jaiotekoan, aldiz,
lasto artean nintzan
otz ikaraz etzun;
zeru goian alan be,
eundaka izar zuriak
zapaldu oi nitun.

Ta zure etxea orain
saguxarrez josia
dot osoan aurki.
Ulertzen ete, kutun,
maitasun ezin-jasan
onen ezkutuki?

Ene giza-biotza,
—illuntzeko dardara
sorgin gerizatsu!—.
Muiñean txertaturik
barrenean nor dozun
ba ete dakizu?

Bil zaite, bai, barnera,
ta izaki otsez urrin,
adi ene intzira:
eroan eziñean
igara lez bai dagist
biotzak pilpira.

Uler-gaitza dan arren,
siñistu zeinke, maite;
egia benetan:
Aunditasun osoan,
nazan legez naukazu
Osti zuri ontan.

Len laiño loi ziñean,
apakin utsezkoa,
orain onez jori.
Ai! zelan, au ikusirik,
ez zara su biurtzen,
ene kutun ori?

Gogoa

Zu eguzki, ni inguma;
zure bira nabilke,
goiz bare garbian...

Argi ortik edanez,
nai neuke erre, zerbeldu
maite-su gorian.

Leun gezitu naroe
zeru-izpi urrezkoak;
geiago ez otzik:
garbitu nagikenik
zabar erdoiz osoan
ez da iñor, Zu ezik.

Ementxe poz-jario,
bular zokoan ixil,
zein egoitz kutuna!
Ikus ez, oar zaitut.
Oi eragin ms-samur,
laztanze biguna!

Zugandik naz igesi,
luzaro or-an ibilli
ames uts jarraille.
Josu! erruki zakit,
oiñaze kezaldian
bai zaitut urgazle.

Ementik at, zer al dot?
Eztabaida zorrotza,
ziraunen edena;
bide ondoan zoztor,
oiñetarako sare,
kalte dakarrena.

Mintza zakit gozoro,
ixillik mintza bigun,
ene gogo barru;
zure goitar bizitzaz
aopeko eztitan
irakas nagizu.

Iretargi biliosa
goi sakonean barna
dabil barre dirdir...
Ni geldi nadin emen,
Zuri, Josu laztana,
aterge so ñirñir.

Zure itzal muga bako
ames lañoz egiña,
ta nire itzal zoro,
etenkor ta gelbera,
alkarregan baturik
begoz aldi oro.

Oi, Josu, maite samur!
neure zaitut osorik,
zeure nozu guztiz.
Biok gagozan emen,
illeti bi antzera,
leia ta su biziz.

ARKAITZ ZULOKO ELEIZAN

«*Sacra aedicula in Monte Carmelo erecta
ab ipso Elia Virgini pariturae*»
(Joan., Inst. Prim. Mon., 1, 3, 19)

Biotz-zokoan —osin illuna!—
nok ez dau senti, barre gozo lez,
uler-gaitza dan maite-joku?...
Zerren ez dakit, baiña mendiak
maite ditut nik iskitsu.
Oreb gaiñean legea iragar
ta Sinai eban gure Jainkoak
beiñola izan bizi-leku;